

DEFENSAR LA VIDA ÉS SEMBRAR ESPERANÇA

El dia 25 de març, solemnitat de l'Anunciació, celebrem la Jornada per la vida. En este any jubilar esta jornada ens recorda que l'esperança cristiana, que té com a meta la Vida Eterna, no ens porta a desentendre'ns d'esta vida temporal, sinó que, per contra, ha d'estimular-nos a comprometre'ns més en el seu defensa, perquè no estem davant dos realitats paral·leles que no tenen cap relació entre si: si Déu ens ha cridat a esta vida és perquè vol donar-nos la Vida en plenitud.

En el nostre món existixen moltes persones que, humanament parlant, no tenen raons per a viure amb esperança. Són aquelles la dignitat de les quals no és respectada i els seus drets violats: les víctimes de qualsevol atemptat contra la seua vida (homicidis, genocidis, avortament, eutanàsia, suïcidi deliberat); aquells la integritat dels quals no és respectada (mutilacions, tortures físiques o morals); les víctimes de deportacions, els que viuen en condicions infrahumanes, els qui patixen detencions arbitràries, les persones sotmeses a la prostitució, els pobres que són víctimes dels egoismes i injustícies del nostre sistema econòmic, els qui patixen les conseqüències de les guerres, les víctimes dels abusos sexuals, les dones que patixen violència, el qui patixen les conseqüències de la ideologia de gènere ... Només podem anunciar amb credibilitat l'esperança cristiana en la Vida Eterna, si defensem la dignitat de la vida humana de totes les persones. El nostre compromís per la vida ha d'estendre's a tots els moments i situacions: no és cristià defensar la vida en el començament o el final i justificar, provocar o desentendre's dels drames que viuen aquelles persones la dignitat de les quals no és respectada. Tampoc correspon a una visió cristiana de la persona considerar l'abortament o la eutanàsia com un dret i justificar-los socialment.

Els cristians estem cridats a ser sembradors d'esperança lluitant per la vida i per la dignitat de totes les persones. En este any jubilar hem de sembrar esperança en el cor dels malalts que necessiten ser acompanyats en els moments crítics de la seua malaltia; dels jóvens que sovint veuen com els seus somnis s'esfondren; dels migrants acollint-los i ajudant-los a que puguen viure dignament; dels exiliats perquè visquen en la pau que busquen; dels ancians perquè no se senten sols i abandonats; dels pobres perquè tinguen el necessari per a viure; de les famílies que tenen por d'acollir una nova vida; dels qui estan en la fase última de la vida perquè no perden la confiança en Déu i la pau.

També sembrem esperança quan ens comprometem perquè es creen unes condicions socials i un marc legislatiu que afavorisquen la natalitat i les condicions perquè les persones puguen afrontar el final d'esta vida amb dignitat, de manera que ningú senta la temptació de desitjar la mort. Una societat i una cultura que porten a viure el començament i el final de la vida com una amenaça sembren desesperança. Només un món que valore, promoga i defense la vida humana i la seua dignitat en tots els moments i situacions, des de la concepció fins a la seua fi natural viu des de l'esperança.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***